

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 151.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001040464/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

nende. Han vidste, at det betød noget som »Tjener«, og at de ældre Studenter havde for Skik at vælge sig en saadan blandt de nys ankomne, og det skulde nok være forskrækkeligt, hvad der kunde blive slige »Tjenere« brudt — bl. a. til stort Tidsspilde for dem. Han mindedes sin Fæders Ord, at han ikke behøvede at være afhængig af nogen, mens han var i Erfurt, — og han havde tillige hørt, at Professorerne egentlig var imod, at de unge Studenter blev brugt paa den Maade af de ældre.

Der kom ogsaa En hen til Martin og mumlede noget om, at han valgte ham til sin Pennal, — Martin bildte sig ind, at Professorerne vel sagtens ikke maatte høre det. Han lod ogsaa selv, som det ikke kom ham ved, og vendte sig bort. Men saa greb Studenten ham i Øret og tog temmelig haardt ved. I samme Øjeblik havde han Martins Næve lige i Synet, saa Blodet sprøjtede ud af Næsen paa ham. — Han lod til at blive helt betuttet, men tog sig jo snart i det, og det saae ud, som om baade han og nogle af hans Kammerater vilde gaa løs paa Martin. Men Martin sprang midt ind imellem dem og gik videre, lige hen til den Bænk, hvor han mente det var Professorer der sad. Han knælede meget ærbødig ned for en af dem og sagde, at hans Fader havde forbudt ham at lade sig underkue af nogen, mens han var i Erfurt, fortalte Manden, hvad der var skeet, og bad om hans Beskyttelse.

Det var en mild, kjon Mand at see paa. Han lo højt og snakkede med de andre Professorer paa Latin, og Martin kunde ikke i en Fart faa fat paa, hvad han sagde. Men saa vendte han sig til Martin og roste ham for hans Mod, og sagde, at nu gjaldt det jo om, at han i Fremtiden kunde forsvare sin Uafhængighed, uden at der kom Uorden ud deraf, for det kunde ikke taales.

Martin hørte bagefter, at denne Professor hed v. Usingen, og han var siden altid meget venligsindet mod Martin. Denne mærkede hellerikke noget til Krænkelse fra de ældre Studenter senere. Men han var ogsaa stærkere end de fleste af dem.

Samme Dag som Depositsen havde fundet Sted, flyttede han ind i sit nye Logis: i en af de Bursor, som de kaldtes, hvor de fleste Studenter havde deres Tilhold under Studentertiden. Denne Burse tilhørte Universitetet og blev forestaaet af en Magister Schwab. Nogle af Studenterne

boede der gratis og fik ogsaa Kosten frit. Men Martin betalte for begge Dele. Han kom til at bo selvanden i et Værelse. Hans Kammerat var en af dem, der havde deponeret sammen med ham, og hed Jeronimus Buntz. Han var en lystig Fyr og saae ikke ud til at ville bestille meget. Han paastod, at *studere* hed i Supinum *studium*, og at man blev dum af at studere, derfor vilde han ikke drive det for ivrig. Men han var vittig og kaad og fik Martin til at lee den første Aften, som han syntes aldrig han havde leet før. — Aa, det var dejligt, at Øjeblikket var saa stærkt og saa føleligt, saaat det helt af sig selv tog alle Tanker fra En, undtagen dem, som det selv bragte. Martin kunde mærke, at i saa Henseende var Erfurt alligevel noget helt andet end Eisenach.

Og et Par Aftener efter lærte han noget ganske nyt at kjende. Inde i Salen her i Bursen — hvor man for Resten ogsaa spiste — blev der efter Aftensmaaltidet holdt Disputation under Magisterens Forsæde. Det gik meget højtideligt til, og var uhyre morsomt og spændende for Martin. Der var en Maade at behandle *Tingene* paa, som han aldrig havde kunnet tænke sig mulig; man tog Tingene fra hinanden, opløste dem i deres Begreber, kaldtes det, — og Tingene blev alligevel ved at være, hvad de var, der svandt ikke det mindste bort, skjønt man tog saa meget fra dem. Og der var endda nogle, der paastod, at Begreberne var de egentlige Ting, og at de Ting, vi saae, var kun som en Slags Skygebilleder af Begreberne.

Og det morsomste for Martin var, at skjønt han straks syntes, at dette var da helt umuligt og ganske ubegribeligt, saa forstod han det alligevel paa en Maade — og det samme Aften, — og kunde begynde at lave noget efter — i sine egne Tanker; men i Disputationen tog han ikke Del denne Aften. Hans Kammerat Buntz havde heller ikke saa ringe Begavelse til denne Slags Lærdom, bedre end til at læse. Og han laa og lavede nye Exempler, efter at de var komne i Seng, saa Martin næsten ikke kunde falde i Søvn for bare Latter. — Det var et stort Held, syntes Martin, at dette virkelig og ordenlig regnedes for Arbejde; for nok var det temmelig anstrængende at have med at gjøre, men man kunde jo ligesaa godt have tænkt sig, at det blev anseet for et Slags Spil. Men nej, det var